

Nr. 41.

p. t. Aarhus, den 23de Januar 1882.

I Anledning af det af Hs. Excellence Conseilspræsident og Finanzminister Estrup fremlagte Forslag til Lov om Told- og Skibsafgifter tillade underkretene Ciere af Saltraffinaderier os at henvende os til den høje Regjering og Rigsdag med følgende Andragende:

Efter de nugjældende Bestemmelser svares der en Indspørgselsbrev af Stensalt af $\frac{1}{10}$ Skilling pr. Pund, medens Tolden paa andet Salt er $\frac{5}{10}$ Skilling pr. Pund, og uagtet der altsaa herved er vedligeholdt en Beskyttelse for Raffinaderierne af $\frac{1}{10}$ Skilling pr. Pund, have disse dog havt Banfærlighed ved at eksistere ligeoverfor den store Konkurrence fra Udlandet, hvoraf særlig Lybfland, som selv frembringer Raaprodukterne, synes at bestræbe sig for at skaffe forpøget Afsløb hertil for sin Overproduktion.

Naar der nu i det fremlagte Lovforslag foreslaas Toldfrihed for alt Salt, vil det let indses, at Raffinaderiernes Stilling forværres saa væsentlig, at det vil blive i høi Grad tvivlsomt, om de fremdeles ville kunne eksistere, idet det vel maa erindres, at Stensalten indeholder ikke Ubetydeligt af værdifulde Stoffer, der har maattet bære Fragt og andre paaløbende Omkostninger. Selv om man ikke vil tillægge Saltraffinaderierne nogen særlig Betydning for Landet som Fabrikvirksomhed, forekommer det os dog, dels at der bør tages noget Hensyn til de ikke ubetydelige Kapitaler, der ere anvendte deri, dels til de Arbeidere, som finde deres Erhverv derved, og dels ogsaa til de indirekte Fordele, som følge af indenlandsk Industri for Skibsfart, Havne osv., og naar vi se hen til Udtalelser i Landstinget baade fra Hs. Excell. Finanzministeren og fra flere af Thingets Medlemmer, nære vi det Haab, at, saafremt Regjering og Rigsdag blive enige om en Forandring i den nugjældende Told paa Salt, det da maa blive ordnet saaledes, at vor Stilling ikke bliver ugunstigere, end den for Tiden er.

Hvorvidt Toldfrihed paa Salt i Virkeligheden vil have nogen Betydning i den daglige Forbrug, skulle vi ikke udtale nogen Mening om; hvad Landbruget angaar, er der allerede givet det Afgang til Toldfrihed i de væsentligste Tilfælde, og ved Forbrug i industrielle Siemed vil der formentlig kunne tages lignende Hensyn, naar det gjælder noget Bæseligt.

Vi skulle endvidere tillade os at bemærke, at medens de Sække, hvori det fremmede Salt indføres, indgaa toldfri, maa vi efter den bestaaende Toldtarif betale en Told, der svarer til ca. 3 D. pr. 100 Pund Salt af det Læred eller de Sække, der udfordres til Forsendelse af vort Salt, hvilket yderligere besværliggjør det for os at konkurrere, og dette Forhold er i Lovforslaget ikke forandret.

Idet vi sluttelig anbefale Sagen til velvillig Overveielse, tillade vi os at andrage om, at saafremt Toldfrihed af Stensalt fastholdes, der da i ethvert Tilfælde bibeholdes en passende Toldafgift af raffineret Salt, ikke under den nuværende Forskjel mellem Tolden paa Stensalt og andet Salt 20 D. pr. 100 Pund, der er det Minimum, uden hvilket vi anse det for umuligt, at indenlandsk Raffinaderier kunne modstaa Konkurrencen med Udlandet.

Erhødigst

F. Krag,
Aalborg.

C. Langballe & Søn,
Aarhus.

C. W. Løhr,
Fredericia.

M. Michaelsen,
Randers.

Christian Nielsen,
Klintebjerg.

P. Roumb,
Odense.

S. Hansen,
Kjerteminde.

P. B. Rjør,
Lemvig.

Til Landstinget.